

לְשׂוּעָות חֲדַשָּׁות

בכל יום ויום שולח השם יתברך ישועות חדשה
להציל את האדם מהסטרה אחרא המתגברת עליו בכל
יום, וזה בcheinת "בטרו מיום ליום ישועתו", וכן
בתפלת שמונה עשרה אומרים "ועל נסיך שבעל יום
עמנון".

וכמאמר רבותינו ז"ל: "בכל יום ויום יצרו של אדם
מתגבר עליו ולא מלא הקדוש ברוך הוא עוזרו, אין
יכול לו", נמצא - שבעל יום ויום נעשים עם האדם
ענינים חדשים לגמרי, והקדוש ברוך הוא עוזרו
ומושיעו בכל יום.

על כן אין להאדם לבלב את עצמו כלל מיום לחברו,
כי מי יודעberapa גדולה היישועה החديدة שהשים
יתברך ישלח לו היום - אם יזכה להतגבר להתחילה
 מחדש.

משיבת נפש ס"ב; ע"פ ליקוטי הלוות

זה עקר החיים

העקר - הלב, להתגעה, לדבר עם השים יתברך:
 "רְבוּנוּ שֶׁל עָוֹלָם, רְחוּם וְחֲנֹן, רְחֵם עַלִי שְׁאַזְפָּה
 לְהַכְּרִיר אֹתָךְ וְלַעֲבֹד אֹתָךְ בְּאֶמְתָה בְּאַמְוֹנה".
 זהו, זה עקר החיים. חיים של אמונה, של ביטחון,
 חיים של שמחה, זה שמחה! אם לא זה או
 מחר-מחרתים מתיים, או איזה שמחה זה?
 מה יש מכל הפתאות, מן הפל? אנחנו עם יהודי,
 אנחנו קבלנו התורה ואנו עם התורה,
 עם השים.

רבינו הקדוש אומר: "מה יש לאיש היישראלי
 לעבד בזה העולם, מה יש, איזה עבודה יש לו?
 להתפלל וללמוד ולהתפלל, זה העבודה!"

שיחות ר' ישראל דב אודסר

גְּזִיּוֹן או בְּזִיּוֹן

פעם אחת אמר (בעניין התאורה הידועה) מבקשיים בכל יום ואל תבייני לידי גזיון ולא לידי בזיון. ואמר בזו הלשון: או גזיון, או בזיון. הינו כי אם לא יעמוד בגזיון יהיה לו בזיון.

יכבר מבאר קצת שספר הרבה מעניין מאוס פאה זו אמר שאינה פאה כלל וכו'.

אחר כה אמר טנמץאים הרבה שמעצם גשמיותם ורגילותם בעניין זה, אין מועיל להם כלל מה שמאסין להם עניין זה, אדרבא באיזה לשון שידברו עליהם מזה יתגברו עליהם ההרהורים יותר. על כן טוב לרוב בני אדם לבלי להתחיל לחשב בזה כלל.

מתוך טיהות הר"ן שד